

Arrest

nr. 81 999 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, K. A. (...), verklaart een Russische staatsburger van Ingoesj origine te zijn. U werd op 15 augustus 1981 te Vladikavkaz (Noord-Ossetië) geboren.

U bent gehuwd met K., D. (...) (o.v. X) en hebt met haar 2 kinderen: een zoon, A. (...) (2008) en een dochter R. (...) (2010). Uw volledige gezin verblijft met u in België. U woonde voor uw vlucht naar België in Plijevo (regio Nasran) in Ingoesjetië. Uw vrouw is in verwachting van uw derde kind.

U verklaart eind augustus 2011 op een avond met uw gezin op bezoek te zijn bij uw schoonbroers S. (...) en S. (...) in Ekazhevo. Een halfuurtje na aankomst bij uw schoonbroers ging u samen met S. (...) buiten aan de poort een sigaret roken. Toen u daar enige minuten stond werd u aangesproken door mannen in een auto die de weg vroegen. Terwijl S. (...) hen de weg uitlegde, kwam een andere auto toe, waarop u beiden onmiddellijk werd overmeesterd en meegenomen. Uw schoonbroer hebt u sindsdien niet meer gezien, doch via uw vrouw hebt u vernomen dat hij intussen ook weer vrij zou zijn.

U werd gedurende drie dagen vastgehouden in een donkere, natte ruimte, op een u onbekende plaats. U weet niet door wie u werd vastgehouden, u vermoedt echter dat het een zogenaamd "doodseskader" was. Gedurende uw vasthouding werd u meermaals geslagen en wouden ze u dwingen blanco documenten te tekenen. Ook dreigden ze u heel lang vast te kunnen houden en zeiden ze aan u veel geld te kunnen verdienen. Ze vroegen u ook naar verschillende data en wouden u dwingen bekentenissen af te leggen. Als u hen uw alibi's vertelde, werd u geslagen. Na drie dagen bracht men u over naar de Russische militaire afdeling in Troitskaya. Tijdens uw transport daarheen kon u de chauffeur, met wie u alleen in de wagen zat, overtuigen u vrij te laten in ruil voor uw wagen. U belde uw vriend U. K. (...), die uw wagen kwam brengen naar een plek op de federale snelweg Bakoe-Rostov, ergens tussen Jandare en Troitskaya. Hierdoor kwam u vrij. Vervolgens dook u onder bij uw vriend U. K. (...) in Pliyevo.

Op 10 september 2011 bent u van daaruit door U. (...) naar uw Armeense vriend G. (...) in Stavropol gebracht. Uw vrouw en kinderen hebben zich daar – eveneens door U. (...) gebracht – bij u gevoegd op 7 oktober 2011, om vervolgens op 9 oktober 2011 allemaal samen via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België te vertrekken.

U kwam in België aan op 14 oktober 2011 en vroeg nog dezelfde dag asiel.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest opnieuw gefolterd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs (2), de geboorteakte van uw zoon A. (...) (3), de geboorteakte van uw dochter R. (...) (4) en uw huwelijksakte (5). Uw vrouw legt daarbij haar eigen intern paspoort (1) voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat vreest opnieuw gefolterd te worden.

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst eigenaardig is dat u zonder enige aanleiding of voorgaande reden wordt opgepakt en vervolgd.

Uw verklaring dat u zou zijn opgepakt om dan te kunnen worden beschuldigd van iets, of om geld aan u te kunnen verdienen (CGVS, p.15) is in deze weinig overtuigend.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt weliswaar dat ontvoeringen zoals u deze omschrijft nog steeds plaatsvinden in Ingoesjetië, doch uit diezelfde informatie blijkt u daarvoor zeker niet het typische profiel te hebben.

U hebt geen weet van familieleden of dichte kennissen die ooit de rebellen hebben geholpen of met hen hebben meegevochten (CGVS, p.5), noch hebt u zelf ooit problemen gehad met de rebellen (CGVS, p.5). Ook bent u nooit eerder opgepakt (DVZ vragenlijst, p.2).

Zeker gezien dit atypische profiel, is uw volledig gebrek aan initiatief om u over uw eigen zaak te informeren of naar een oplossing te zoeken daarbij dan ook des te opmerkelijker.

Dat u aanvankelijk niet weet door wie u werd vastgehouden of waarom u werd opgepakt (CGVS, p.15) is op zich nog te begrijpen.

Dat u achteraf niet in het minst hebt getracht u daarover te informeren is dat echter niet. Het zou om een speciale eenheid gaan, maar u vindt het zelfs zinloos zich hiervoor tot de president te richten. Niemand kan volgens u zulke vragen beantwoorden (CGVS, p.19). Nochtans blijkt uit de hoger vermelde informatie dat in Ingoesjetië dergelijke ontvoeringen net wel tot op het niveau van de president bespreekbaar zijn, president Yevkurov heeft in die zin reeds meermaals ontmoetingen georganiseerd met familie van gedode strijders en ontvoerde personen om samen naar oplossingen te zoeken. Wat betreft het vinden van een oplossing hebt u of uw familie ook via andere kanalen niets geprobeerd, u bent nergens naartoe gegaan (CGVS, p.18).

Een dergelijk gebrek aan initiatief inzake het verwerven van informatie over uw eigen zaak en het vinden van een mogelijke oplossing, is niet in overeenstemming met de door u uitgedrukte vrees voor vervolging.

Moeilijk te begrijpen is in dezelfde zin ook uw gebrekkige kennis betreffende het lot van uw schoonbroer.

U wordt samen met hem opgepakt maar blijkt slechts summier op de hoogte van wat verder met hem is gebeurd.

Uw verklaringen in verband hiermee zijn vaag en geven blijk van een geringe interesse daaromtrent. Aanvankelijk heet het dat hij voor zover u weet al moet thuis zijn, moest het niet zo zijn zou uw vrouw u daarover immers wel hebben ingelicht (CGVS, p.18).

Dan verklaart u dat ze u na haar aankomst in Stavropol zou hebben verteld dat hij vrij was en in het ziekenhuis lag, u hebt hierover aan uw vrouw echter geen bijzondere vragen gesteld (CGVS, p.18). Ook weet u weliswaar via uw vrouw dat uw schoonbroer een advocaat zou hebben aangezocht, maar ook hierover hebt u haar geen verdere vragen gesteld (CGVS, p.19).

Gezien het feit dat uw schoonbroer samen met u is opgepakt en dus slachtoffer lijkt van hetzelfde probleem, kan het kennen van zijn lot van belang zijn voor het beter begrijpen van uw eigen situatie.

Dat u – in het licht dus van uw eigen problemen – nooit enige moeite hebt gedaan om u daarover te informeren, wijst dan ook op een opmerkelijk gebrek aan betrokkenheid bij uw eigen zaak.

Dit doet afbreuk aan de vrees voor vervolging die u beweert te hebben.

Tevens bent u niet op de hoogte over wat nog is gebeurd na uw vlucht. U verklaart weliswaar niet meer door de politie te worden gezocht (CGVS, p.18), maar hebt dit in feite nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.19).

In hoofde van de chauffeur die u moest overbrengen naar de militaire afdeling in Troitskaya is het ook weinig aannemelijk dat deze persoon zomaar, op eigen houtje, tot uw vrijlating zou durven besluiten. Hij neemt hiermee een niet te begrijpen, persoonlijk risico. Immers, tijdens uw vasthouding wordt u verteld aan u een groot bedrag te zullen kunnen verdienen (CGVS, p.15). Dat één man dan plots beslist om u vrij te laten, enkel om daar zelf voordeel (uw auto) mee te doen, is gezien het risico op problemen met zijn collega's en zijn oversten niet te begrijpen.

De verklaring die u hiervoor zelf geeft, gaat niet verder dan het ontkennen van het gevaar waarin de chauffeur zichzelf hiermee brengt.

Volgens u nam hij helemaal geen risico (CGVS, p.16). U argumenteert echter niet in het minst waarom hij hiermee volgens u helemaal geen risico nam (CGVS, p.16).

De onaannemelijkheid van dit risico en daarmee de onaannemelijkheid van de deal welke volgens u tot uw vrijlating heeft geleid, blijft hierdoor overeind.

Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bij dit alles valt op te merken dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen betreffende de problemen welke u verklaart te hebben gekend.

U slaagt er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit kan blijken dat de feiten die de aanleiding vormen voor uw vlucht uit Ingoesjetië, daadwerkelijk plaatsvonden.

Dit volledig gebrek aan bewijs aangaande uw asielrelaas, tast de geloofwaardigheid daarvan bijkomend aan.

U verklaart weliswaar dat uw schoonbroer mogelijks enkele bewijzen van zijn opname in het ziekenhuis zou hebben evenals foto's van de verwondingen die hij heeft opgelopen ten gevolge van de slagen die hem werden toegebracht (CGVS, p.8), u legt ons die echter niet voor.

Wat betreft de documenten die u wel voorlegt, deze zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. Het interne paspoort van uw vrouw (1) door haarzelf voorgelegd, uw rijbewijs (2), de geboorteakte van uw zoon A. (...) (3), de geboorteakte van uw dochter R. (...) (4) en uw huwelijksakte (5), bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden – welke in deze door de Belgische asielinstanties niet ter discussie wordt gesteld – doch voegen daarbij niets toe met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Dat bij de voorgelegde documenten uw eigen interne paspoort ontbreekt en waarom dit zo is, is echter moeilijk aanvaardbaar.

De reden die u voor het ontbreken ervan aanhaalt overtuigt niet.

U verklaart uw intern paspoort niet bij te hebben daar u dat binnen de republiek niet nodig had en u het dus niet bij had toen u op bezoek ging bij uw schoonfamilie (CGVS, p.7). Later had u geen mogelijkheid meer om het te gaan halen (CGVS, p.7). Uw intern paspoort bevindt zich nog in Plijevo (DVZ Verklaring, pt.21).

Dat er geen manier zijn zou zijn geweest om het paspoort alsnog bij u thuis te gaan halen of te laten ophalen (bijvoorbeeld door uw vriend U. K. (...)) en dat u Ingoesjetie hebt verlaten, Rusland zou zijn doorgereisd en vervolgens Rusland hebt verlaten zonder in het bezit te zijn van hét Russisch identiteitsdocument bij uitstek is echter weinig aannemelijk.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie of de uitreiking van een internationaal paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden.

Met betrekking tot de geboorteaktes van uw kinderen tenslotte, dient te worden opgemerkt dat uit de stempel die op deze documenten is aangebracht blijkt dat er op 30 november 2010 voor hen een internationaal paspoort is aangevraagd. U verklaart niet te weten hoe deze stempels daar komen, u hebt ze niet eerder gezien (CGVS, p.8). Uw vrouw verklaart dat deze stempels zouden zijn gezet toen in Oekraïne reisdocumenten voor u werden aangemaakt, ze kan echter niet zeggen waarom de stempels dan 30 november 2010 als uitgiftedatum vermelden (CGVS K. (...), p.3).

Dat die stempels toen op de geboorteaktes zijn gezet is echter sowieso onaannemelijk. Dit zou betekenen dat uw kinderen onder hun eigen naam reisden terwijl voor u een valse naam werd gebruikt, namelijk S. (...) (CGVS, p.8). Bij eventuele controle zou dit zeer waarschijnlijk voor problemen hebben gezorgd, wat de smokkelaars net ten alle prijze willen vermijden.

Deze vaagheid en onduidelijkheid met betrekking tot de internationale paspoorten van uw kinderen doet vermoeden dat u hierover niet de waarheid vertelt en ook hier bewust informatie achterhoudt. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat naast de onaannemelijkheid inzake de internationale paspoorten, in het algemeen geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde reisweg.

U verklaart vanuit Stavropol per auto naar Oekraïne te zijn gereden waar u van auto bent gewisseld om zo vervolgens via Polen en Duitsland naar België te reizen (GCVS, pp.11-12). U reisde met valse 3 paspoorten welke voor u waren aangemaakt (CGVS, p.7).

Aan de hand van uw verklaringen, kan hierbij worden verondersteld dat deze in Stavropol werden aangemaakt. Immers, nadat u gevraagd werd "wie op het moment van de controle de valse paspoorten die voor u werden gemaakt had", antwoordde u "Ik heb u toch uitgelegd, na Stavropol had ik die papieren heel de tijd bij mij [...] Ik bedoel ik had mijn papieren bij en mijn vrouw haar papieren" (CGVS, p.12).

Wanneer u daarbij naar grenscontrole wordt gevraagd, verklaart u niet persoonlijk te zijn gecontroleerd (CGVS, p.12). Enkel de chauffeur stapte uit en de koffer werd gecontroleerd. De chauffeur ging even mee naar binnen in het gebouw bij de douanecontrole, doch hij had geen van jullie documenten bij zich (CGVS, p.12).

Kunnen aan deze verklaringen op zich al geen geloof worden gehecht – op grond van de informatie waarover wij beschikken en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat een dergelijke summiere controle bij het binnenkomen van de EU/ Schengenzone niet aannemelijk is, daar er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze – dan dient bovendien te worden opgemerkt dat u in deze in tegenspraak bent met de verklaringen van uw vrouw. Zij stelt immers dat de reispapieren in Oekraïne werden aangemaakt (CGVS K. (...), p.3) en verklaart dat de chauffeur deze tijdens de reis heeft bijgehouden (CGVS K. (...), p.4).

Deze vaststelling betreffende een gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw reisroute is zwaarwichtig. Niet enkel zijn de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend, tevens doet dit vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en -doel evenals – zoals hoger reeds aangestipt – over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door

toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 16 februari 2012 een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "*Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.*"

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd daar waar de commissaris-generaal zich volgens hem heeft beperkt tot de stereotiepe motivering dat er sprake is van een gebrek aan betrokkenheid en interesse in hoofde van verzoeker, waarbij tal van eigen overwegingen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet kan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de personen die hij tijdens zijn verklaringen heeft genoemd; in casu verwees verzoeker naar zijn schoonbroers evenals U.K. uit Pliyevo.

Verzoeker meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in Ingoesjetië -die verbeterd zou zijn-, gesteld wordt dat de verklaringen van de asielzoeker té vaag zijn en dat tot slot de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een "model-vluchteling".

Verzoeker benadrukt echter dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden dan in het onthaalland en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling" zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoeker voegt hieraan toe dat deze handelswijze getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Voorts merkt verzoeker op dat er een vast systeem bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker. Verzoeker benadrukt dat er geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur in zijn land waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn. Volgens verzoeker werd er evenmin rekening gehouden met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

De tegen hem opgeworpen elementen aanvaardt hij niet; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p.6) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Hij benadrukt vervolgens dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen.

Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Hij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is; hij meent dat hij door vragen te stellen, zijn leven nog meer in gevaar had gebracht.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem onmogelijk is. Bovendien stelt verzoeker dat uit het gebrek van *“heel veel details”* ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen hij verklaart, niet aannemelijk is (zie het verzoekschrift, p. 7).

Ook het besluit in de bestreden beslissing dat hij de waarheid niet heeft verteld over zijn vluchtroute vindt verzoeker onjuist; hij wijst er op dat hij met de hulp van mensensmokkelaars in België is geraakt. Hij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat de grensposten aan de buitengrenzen van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kunnen worden en dat de grenscontroles helemaal niet zo streng zijn als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Verzoeker vindt het ook opvallend dat de commissaris-generaal wél aanvaardt dat in Rusland documenten gekocht kunnen worden, maar niet aanneemt dat de toegang tot het Schengengebied met geld kan worden bekomen. Tot slot laat verzoeker gelden dat *“gaan beweren dat dit onmogelijk zou zijn of niet zou gebeuren, is een paardebril opzetten en de werkelijkheid niet willen zien”* (zie het verzoekschrift, p.8).

Verzoeker werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij wijst er voorts op dat in Ingoesjetië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker wijst er dan ook op dat de situatie in Ingoesjetië steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; In dergelijke context is verzoekers leven ten eerste in gevaar.

Verzoeker verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië of de naburige republieken grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker werpt een schending op van de Europese Richtlijn 2004/83/EG en van het “fair-play”-beginsel.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië. Verzoeker meent dat de situatie in Ingoesjetië in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt aantoon dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 15 sub c richtlijn 2004/83/EG en van artikel 3 juncto 13 EVRM.

Verzoeker merkt hier op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit Ingoesjetië. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de

toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de Europese Richtlijn 2004/83/EG alsook van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan

steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de "fair play" is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.5. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad gaat helemaal niet akkoord met de bewering van verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen"*. Dit aanvaarden zou leiden tot de absurde situatie dat leugens zouden dienen te worden getoetst aan het Vluchtelingenverdrag. De Raad benadrukt dat, indien een asielrelaas ongeloofwaardig is, er in geen geval reden is om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift meerdere keren de situatie in Ingoesjetië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de gevechtshandelingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", wijst de Raad er op dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat de door de commissaris-generaal gehanteerde vergelijking met een "model-vluchteling", niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht, wordt niet gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht.

Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling ook helemaal niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene objectieve situatie in Ingoesjetië die volgens zijn opzoeken op dat ogenblik geldt.

Betreffende het gebrek aan kennis en de weerhouden vaagheden, maakt verzoeker meerdere keren gewag van de cultuur in zijn land (zie het verzoekschrift, p. 5) waarbij *"zo weinig als mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn"* en voert hij aan dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is.

Deze opmerkingen blijven echter blote beweringen aangezien verzoeker geen enkel stavingstuk voorlegt.

Omtrent het aangevoerde trauma antwoordt de Raad dat van een asielzoeker in redelijkheid verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo deze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoeker stelt dat hij in zijn verklaringen over de vluchtroute eerlijk was, dat hem op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en niets te zeggen en dat het ook algemeen geweten is dat de grenscontrole van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kan worden.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Waar verzoeker het opvallend acht dat de commissaris-generaal aanvaardt dat documenten kunnen worden gekocht in zijn land, doch niet dat geld de toegang tot de Schengenzone kan bewerkstellingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt dat de toegang tot de Schengenzone kan worden afgekocht of dat de grenscontrole gemakkelijk omzeild kan worden.

Verzoeker toont met zijn blote beweringen niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits betaling de controles zouden kunnen worden omzeild.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker informatie over zijn werkelijke reisroute, -wijze en doel evenals –over de documenten welke hij daarvoor heeft gebruikt, achterhoudt voor de Belgische asiendiensten en zo een essentiële verplichting die op hem rust, namelijk de volle waarheid vertellen, schendt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden, kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie, is niet dienstig. De Raad wijst er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker is tevens van mening (zie het verzoekschrift, p.10) dat er *“geen enkel afdoende onderzoek [werd] verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië”* en dat *“deze situatie in Ingoesjetië in concreto diende beoordeeld te worden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Ingoesjetië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, concludeert de commissaris-generaal terecht dat *“De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing (zie het verzoekschrift, p. 11) naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de penibele situatie in Ingoesjetië benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoekers stelling dat er in Ingoesjetië tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering, blijft aldus een blote bewering.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing tot het besluit is gekomen dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn vrees om mishandeld te worden in zijn land van herkomst, aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal baseerde zich hiervoor namelijk op ongeloofwaardige, weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de aanleiding of reden voor verzoekers beweerde vervolging en zijn atypisch profiel voor een dergelijke ontvoering.

Daarnaast vertoonde verzoeker een opvallend gebrek aan initiatief om zich over zijn eigen zaak te informeren of naar een oplossing te zoeken. Hierbij voegt zich verzoekers gebrekkige kennis en gebrek aan initiatief om te informeren omtrent het lot van zijn schoonbroer S.. Verzoeker legde eveneens onaannemelijke verklaringen af omtrent de deal met de chauffeur die tot zijn vrijlating heeft geleid. Daarnaast stelde de commissaris-generaal een gebrek aan bewijs vast aangaande verzoekers problemen en het onvermogen om zijn intern paspoort neer te leggen. Ten slotte legde verzoeker eveneens ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn reisweg en ongeloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen omtrent de reisdocumenten die hij daarbij gebruikt zou hebben af.

Deze vaststellingen blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor op 15 december 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE